

เมื่อข้าพเจ้าไปปฏิบัติกรรมฐานครั้งแรก

จรรยา ชูสุวรรณ

R5006

ข้าพเจ้ารู้จักวัดอัมพวันและหลวงพ่อกวนหาวิสุทธิ จากการที่ได้อ่านหนังสือกฎแห่งกรรม ธรรมปฏิบัติเล่มแรก อ่านจบแล้วรู้สึกเลื่อมใสศรัทธาในตัวตนมาก คิดไว้เสมอว่า สักวันหนึ่งจะต้องไปกราบนมัสการหลวงพ่ให้ได้ ใครจะเรียนถามข้อข้องใจบางประการกับท่าน และข้าพเจ้าก็สนใจที่จะเรียนรู้การปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน คิดว่าท่านคงให้ความรู้ความกระจ่างแก่ข้าพเจ้าได้แน่นอน ซึ่งในตอนหลังเมื่อข้าพเจ้าได้เรียนรู้การปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ตระหนักว่า การปฏิบัติวิปัสสนานี้ทำให้เกิดผลดีแก่ตัวข้าพเจ้ามากมาย รวมทั้งได้เกิดเหตุการณ์แปลกประหลาดขึ้นกับตัวข้าพเจ้า ซึ่งจะเล่าให้ฟังต่อไป

กลางเดือนตุลาคม ๒๕๓๑ ข้าพเจ้ามีเรื่องทุกข์ร้อนไม่สบายใจ เดินทางออกจากบ้านจะไปหาเพื่อนที่ต่างจังหวัด ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้ว่าบ้านเพื่อนอยู่ที่ไหน แต่เหมือนมีเทวดาหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์มาดลใจว่า ไปวัดอัมพวันสิ ไปหาหลวงพ่ หลวงพ่จะเป็นที่พึ่งได้

วันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๓๑ ข้าพเจ้าไปขึ้นรถที่ตลาดหมอชิตและบอกกับกระเป่ารถกรุงเทพฯ-สิงห์บุรีว่า เมื่อถึงวัดอัมพวันแล้วให้บอกด้วย เพราะข้าพเจ้ารู้แต่เพียงว่าวัดอัมพวันอยู่ที่ อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี เท่านั้น

รถแล่นออกจากกรุงเทพฯ ทิ้งความสับสนวุ่นวายของเมืองหลวงไว้เบื้องหลัง ผ่านธรรมชาติอันสวยงามของชนบท ข้าพเจ้าเพลิดเพลินกับความงามเหล่านั้น ไม่ว่าจะป็นทุ่งนา บ้านเรือน แม่น้ำ ลำคลอง ต้นไม้ และหมูนก ทำให้นึกถึงชีวิตในวัยเด็กของข้าพเจ้าที่เคยคลุกคลีอยู่กับสิ่งเหล่านี้ ช่วงเป็นเวลาอันแสนสุขที่ข้าพเจ้าคงไม่มีโอกาสได้ไปสัมผัสอีกแล้ว

เวลาผ่านไปราว ๒ ชั่วโมง เสียงกระเป่ารถก็บอกกับข้าพเจ้าว่า “พี่ ๆ ถึงวัดอัมพวันแล้ว” ข้าพเจ้ากล่าวขอบคุณพร้อมทั้งหิ้วกระเป๋าลงจากรถ มองเห็นป้ายวัดอัมพวันเด่นเป็นสง่า มีธงชาติและธงพระธรรมจักรปักประดับสวยงาม ข้าพเจ้าแวะลงพักที่ศาลาที่พักผู้โดยสารมองไปยังวัดอัมพวันซึ่งอยู่ลึกเข้าไปราว ๑ กิโลเมตร

ขณะนั้นเป็นเวลาบ่าย แต่อากาศไม่ร้อนเพราะมีลมพัดเย็นสบาย ข้าพเจ้าเดินผ่านทุ่งนาเขียวขจีและต้นคูณ ต้นตาล ซึ่งปลูกไว้เป็นระยะสองข้างทาง สักพักก็ถึงวัดอัมพวัน ภายในวัดเต็มไปด้วยต้นไม้อายุร้อยปีและสงบเงียบ สุดทางเดินตรงไปข้างหน้าเป็นลานกว้าง หน้ากุฏิหลังหนึ่งมองเห็นพระพุทธรูปปางลีลาอันสวยงามประดิษฐานอยู่ รอบฐาน

พระพุทธรูปมีดอกเฟื่องฟ้ากำลังบานสะพรั่งหลากสี
แน่นอน

ข้าพเจ้าคิดว่าหลวงพ่อดังกล่าวนี้

ข้าพเจ้าแจ้งความประสงค์กับผู้หญิงวัยกลางคนนั่งหม่อมว่า ข้าพเจ้ามาหาหลวงพ่
ข้าพเจ้าเป็นหลานของ พ.อ.เลื่อน สุนทรเสวต อนุศาสนาจารย์ของกระทรวงกลาโหม ซึ่งมา
เป็นวิทยากรให้กับทางวัดอัมพวันบ่อย ๑ และเป็นผู้มอบหนังสือกฎแห่งกรรม ธรรมปฏิบัติ
ให้กับข้าพเจ้า

ขณะที่รอหลวงพ่ ผู้ดูแลก็ถามข้าพเจ้าว่า “จะค้างกี่วัน” ข้าพเจ้าถามว่า “ค้างได้หรือ”
เขาก็ตอบว่า “ค้างได้” ข้าพเจ้าดีใจมาก บอกว่าขอค้างสัก ๓ วัน เพราะข้าพเจ้ามีธุระต้องไป
หาเพื่อนที่ต่างจังหวัด ในตอนหลังข้าพเจ้าก็อยู่ต่อจนครบ ๗ วัน

สักครู่หลวงพ่ก็ลงมาจากชั้นบน ท่านยื่นหิ้งหลังให้แล้วพูดว่า “หลานอนุศาสน์หรือ?”
เดี๋ยวไปรับศีลที่โบสถ์เสียก่อน” ข้าพเจ้าได้ยินแล้วรู้สึกปีติยินดีเป็นอย่างยิ่งที่หลวงพ่ให้
ความเมตตาให้กับข้าพเจ้าเหมือนหลวงพ่จะทราบว่ ข้าพเจ้ากำลังมีความทุกข์และมาพึ่งบุญ
บารมีของหลวงพ่

เวลาบ่ายสองโมง ทุกคนไปพร้อมกันในโบสถ์ ทั้งพระภิกษุสามเณร ผู้ปฏิบัติธรรม
และชาวบ้านซึ่งมีความตั้งใจที่จะมารักษาศีลภาวนา และรับฟังธรรมะจากหลวงพ่ทุกวันพระ
เมื่อทำพิธีสวดมนต์ไหว้พระและแสดงธรรมจบแล้วก็ฟังพิธีรับศีลของผู้ปฏิบัติธรรมที่มาจาก
เสียงหลวงพ่พูดผ่านเครื่องขยายเสียงว่า “หลานอนุศาสน์ให้มารับศีลก่อน ยังไม่เปลี่ยน
เสื้อผ้าไม่เป็นไร ถ้าจิตใจเราพร้อม” ข้าพเจ้ารู้สึกซาบซึ้งใจเป็นอย่างมากในความเมตตาของ
ท่าน รีบคลานเข้าไปรับศีล ๘ พร้อม ๆ กับผู้ปฏิบัติอื่น ๆ อีกหลายท่าน ได้มีโอกาสเห็นหลวง
พ่ใกล้ ๆ รู้สึกเป็นบุญแก่ตัว หลวงพ่มีอายุมากแล้ว แต่หน้าตาอึมเอบอย่างที่เราเรียกว่า “อึม
บุญ”

“แม่ใหญ่” ได้จัดให้ข้าพเจ้าพักที่อาคารภาวนา ห้อง ๓ รวมกับผู้ปฏิบัติอีก ๒ ท่าน
กิจวัตรประจำวันของผู้ปฏิบัติซึ่งขณะนั้นมีประมาณ ๓๐ ท่าน ก็คือตื่นนอนเวลา ๐๓.๓๐
นาฬิกาโดยมีเสียงระฆังปลุก เริ่มปฏิบัติเวลา ๐๔.๐๐ - ๒๑.๐๐ นาฬิกา ถ้าเป็นวันพระก็
ปฏิบัติจนถึง ๒๓.๐๐ น. พักรับประทานอาหารตามเวลา ทุกคนต้องถือคติว่า “กินน้อย นอน
น้อย พูดน้อย ทำความเพียรมาก”

ในระยะ ๒-๓ วันแรก ข้าพเจ้าตั้งใจปฏิบัติดีอยู่ ก่อนปฏิบัติเราก็สวดมนต์ไหว้พระแล้ว
จึงเดินจงกรม แล้วนั่งสมาธิในอัตราส่วนที่เท่ากันคือ เดินครึ่งชั่วโมง นั่งครึ่งชั่วโมง และเพิ่ม
เป็นเดิน ๑ ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง เมื่อเรามีความอดทนมากขึ้น หลังจากนั้นสมาธิแล้วก็สวด

มนต์แม่เมตตา และอุทิศส่วนกุศลแก่พ่อแม่ ญาติพี่น้อง เปรต เทวดา และสรรพสัตว์ทั้งหลาย และทุกครั้งข้าพเจ้าไม่ลืมที่จะแผ่ส่วนกุศลให้กับหน้าของข้าพเจ้าที่กำลังป่วยหนัก “ขอผลกุศลนี้จงส่งผลให้น้ำหายจากการป่วยไข้ทุกข์ทรมานด้วยเถิด”

เมื่อการปฏิบัติเริ่มเข้าวันที่ ๔ ข้าพเจ้าเริ่มรู้สึกเบื่อหน่าย มันทรมานเหลือเกินกว่าเวลาจะล่วงผ่านไปแต่ละนาที นิ่งนึกว่าทำไมเราต้องมาทนทุกข์เช่นนี้ ทำเพื่ออะไร ได้อะไรขึ้นมาบ้าง ใจหนึ่งอยากเอาชนะ แต่ใจหนึ่งก็คอยแต่ยอมแพ้เมื่อบังเกิดความเจ็บปวดจึงไม่มีสมาธิ สิ้นล่องไปข้าพเจ้ารู้สึกว้าข้าพเจ้าไม่ได้อะไรเลย

วันที่ ๒๓ ตุลาคม วันปิยมหาราช แม่ใหญ่พาผู้ปฏิบัติทั้งหมดไปที่หอประชุม ซึ่งมีพระบรมรูปของรัชกาลที่ ๕ ประดิษฐานอยู่ ภายในอาคารสวยงามมาก ด้วยจิตรกรรมฝาผนังอันวิจิตรตระการตา หลวงพ่อภาวนาวิสุทธิ เป็นหัวหน้าทำพิธี เนื่องในวันปิยมหาราช หลังจากนั้นหลวงพ่อก็แสดงธรรมได้อย่างไพเราะจับใจ เหมือนท่านนั่งอยู่ในใจเรา ข้อสงสัยต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าตั้งใจจะเรียนถามหลวงพ่อ เริ่มคลี่คลายไปที่ละน้อยจากการฟังเทศน์แล้วคิดตามไป

หลวงพ่อภาวนาวิสุทธิ ท่านมีภารกิจมากมายต้องกระทำเพื่องานสร้างคนของท่าน ดังปณิธานที่หลวงพ่อได้ประกาศไว้ว่า “อาตมาภาพจะมอบชีวิตส่วนที่เหลือทั้งหมดให้กับงานสร้างคน” แต่ถึงแม้จะมีงานมากมายสักเพียงไร หลวงพ่อก็จะต้องปลีกเวลามาทบธรรมะ เทศนาสั่งสอนผู้ปฏิบัติธรรมและพระภิกษุสามเณรทั้งหลายทุก ๆ วันพระ

วันนั้นหลังจากหลวงพ่อเทศน์สั่งสอนและให้ข้อคิดแก่พวกเราแล้ว ท่านก็มอบหมายให้หลวงพ่อองค์หนึ่ง คือ ท่านพระครูสังฆรักษ์ (ชูชัย อริโย) เป็นผู้อบรมแนะนำการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน โดยเน้นการเดินจงกรมที่ถูกต้อง ตอนหนึ่งท่านได้พูดว่า “เราต้องเอาชนะความทุกข์ทรมานให้ได้ อย่ายอมแพ้มัน มิฉะนั้นเราก็ต้องแพ้อยู่ร่ำไป” จากคำพูดประโยคนี้ทำให้ข้าพเจ้าเกิดพลังใจที่จะต่อสู้กับความทุกข์ทรมาน ความปวดเมื่อยทั้งหลาย หลังจากเดินจงกรม ๑ ชั่วโมงแล้ว ข้าพเจ้าก็นั่งสมาธิและตั้งสติไว้ในใจว่า แม้จะเจ็บปวดแค่ไหน ข้าพเจ้าจะไม่ยอมขยี้จนกว่าจะหมดเวลา ๑ ชั่วโมง

เวลาผ่านไปทีละน้อย ๆ ข้าพเจ้าภาวนาในใจ เอาจิตกำหนดไว้ที่ลิ้นปี่ตามที่หลวงพ่อสอน พองหนอ..ยุบหนอ..พองหนอ..ยุบหนอ..สัปดาห์ ความเจ็บปวดเริ่มเกิด ปวดหนอ..ปวดหนอ..ปวดหนอ..ปวดหนอ.. มันเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนหัวเขาจะแตกออกเป็นเสี่ยง ๆ ปวดหนอ..ปวดหนอ..ชาหนอ..ชาหนอ..ความเจ็บปวดคลายลง ความรู้สึกซาเข้ามาแทนที่ ชาหนอ..ชาหนอ.. เวลาผ่านไปเรื่อย ๆ ข้าพเจ้ารู้สึกซาขึ้น ๆ จนกระทั่งไม่รู้สึกละไร

เลย รู้สึกเหมือนตัวข้าพเจ้าสั้นลง ๆ จนค้างจติดกับมือที่วางอยู่บนตัก ทุกอย่างว่างเปล่า ไม่มีอะไรเลย เบา สบาย เสียงนาฬิกาตี ๙ ครั้ง เวลา ๒๑ นาฬิกา ข้าพเจ้าสามารถเอาชนะความทุกข์ทรมานได้แล้ว

รุ่งเช้าผู้ปฏิบัติทั้งหลายเริ่มปฏิบัติตั้งแต่วเวลา ๔.๐๐ นาฬิกา ตามปกติข้าพเจ้ามีความตั้งใจที่จะปฏิบัติให้ดีที่สุด ข้าพเจ้ามีความอดทนมากขึ้น บัดนี้ข้าพเจ้าเริ่มรู้จักกับความสงบแห่งจิตใจของเราเอง เราทำใจให้เป็นสุขเราก็อสุข เราทำใจเป็นทุกข์เราก็อทุกข์ ถ้าเราปล่อยวางเสียเราก็อจะไม่รู้สึกอะไรเลย

บ่ายวันนั้นขณะที่ข้าพเจ้าเดินจงกรมอยู่ในบริเวณศาลาปฏิบัติ ก็เกิดอาการผิดปกติขึ้นกับตัวข้าพเจ้า คือ ข้าพเจ้าเขม่นตาซ้ายหลายครั้ง เอามือขยี้ตาแรง ๆ ก็ไม่หาย จิตใจเริ่มขาดสมาธิ เพราะเหตุการณ์แบบนี้เคยเกิดกับข้าพเจ้ามาแล้วหลายครั้ง ทุกครั้งมักจะเกิดเหตุไม่ดี ข้าพเจ้าได้แต่ภาวนาว่าอย่าให้เกิดกับญาติพี่น้องของข้าพเจ้าเลย แล้วพยายามใช้สมาธิในการเดินจงกรมให้มากแต่ก็ไม่เป็นผล อาการเขม่นตายังคงเป็นอยู่เช่นเดิม ข้าพเจ้าจึงเข้าไปหาแม่ใหญ่เล่าให้ท่านฟัง ท่านบอกว่า “อุปาทานนะ คิดมากไปเอง ไม่มีอะไรหรอก” แต่ข้าพเจ้าคิดว่าต้องมีอะไรเกิดขึ้นแน่ ๆ เมื่อเสร็จสิ้นการทำสมาธิในคืนนั้นแล้ว ข้าพเจ้ากราบขอพรพระว่า อย่าให้มีสิ่งไม่ดีเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าเลย

รุ่งเช้าวันที่ ๒๕ ต.ค. หลังจากปฏิบัติกรรมฐานช่วงแรก ๔.๐๐-๖.๐๐ น. ข้าพเจ้ารู้สึกอ่อนเพลียจึงเข้าห้องพักผ่อนกำหนดตามที่แม่ใหญ่สอน ฟองหนอ..ยุบหนอ.. กำหนดไปเรื่อย ๆ สักพักข้าพเจ้ารู้สึกถึงความเงียบ สงบ..เย็น..อย่างประหลาด แต่ข้าพเจ้าไม่ได้หลับ เพราะหูยังแว่วเสียงลูกกวาดลานวัดดังชัดเจน ข้าพเจ้าเห็นตัวเองนอนอยู่ในห้องของอาคารภาวนาทางซ้ายมือของข้าพเจ้ามองเห็นแม่ของข้าพเจ้า แม่มีอาการหนาวสั่น ข้าพเจ้ามีความรู้สึกที่แม่ไม่สบาย มองไปทางปลายเท้าข้าพเจ้าเห็นทวด ทวดนั้นอยู่จริง ๆ ! ทวดสวมเสื้อสีขาวแขนกระบอก นุ่งโจงกระเบนสีเม็ดมะปรางเหมือนที่ข้าพเจ้าเคยเห็นเมื่อตอนเด็ก ๆ มีผ้าสไบสีขาวบางคลุมหัว ปล่อยชายลงมาข้างบ่า บริเวณใบหน้าเหมือนมีหมอกบาง ๆ ลอยผ่าน แต่ข้าพเจ้าก็มองเห็นใบหน้าของทวดอิมเอิบ แวตามีเมตตา ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจจนบอกไม่ถูกผวาลุกขึ้น สองมือจับมือทวดมากุมไว้ แล้วละล้าละลักพูดขอร้องทวดว่า “ทวดช่วยน้ำด้วย ช่วยน้ำด้วยนะ” ทวดเงียบไปครู่หนึ่ง แล้วค่อย ๆ แกะมือข้าพเจ้าออก ลุกขึ้นยืนหันหลังกลับ เดินห่างออกไปราว ๓-๔ ก้าวแล้วหันหน้ามาพูดกับข้าพเจ้าว่า “ก็มันทำตัวมันเอง” แล้วค่อย ๆ เดินหายไป

ข้าพเจ้าผวาลุกขึ้น จึงรู้ว่าตัวเองอยู่ในห้องของอาคารภาวนานั้นเอง แต่ข้าพเจ้าไม่ได้หลับแน่นอน ข้าพเจ้าไม่ได้ฝันไป แล้วมันเกิดอะไรขึ้น ทวดจะมาหาข้าพเจ้าได้อย่างไร ใน

เมื่อทวดตายไปแล้วเกือบ ๒๐ ปี ข้าพเจ้ารีบนำเรื่องนี้ไปเล่าให้แม่ใหญ่ฟัง คราวนี้แม่ใหญ่เงิบไป แล้วพูดขึ้นว่า “ท่านเป็นเทพ แล้วท่านลงมาบอก ขณะนี้จิตเราสะอาด สงบ จึงรับได้” ถ้าเช่นนั้นแสดงว่าหน้าตายแล้ว และทวดมาบอกให้ข้าพเจ้ารู้ เพราะทางกรุงเทพฯ ไม่มีใครรู้เลยว่าข้าพเจ้ามาที่นี่ ข้าพเจ้าไม่ได้บอกใครเลยแม้แต่คนเดียว

ข้าพเจ้าต้องลาศีลในเช้านั้น แล้วไปนั่งรอหลวงพ่อกวนาวินาศอยู่ที่อุโมงค์ใหญ่ ๆ เพื่อจะกราบลาท่าน แต่ทราบว่าคุณตาติดธุระ ข้าพเจ้าจึงเดินทางเข้ากรุงเทพฯ ในตอนบ่ายด้วยความร้อนใจ เมื่อถึงหลักสี่ก็ลงจากรถ แล้วรีบโทรศัพท์เข้าบ้านทันที หลานสาวเป็นคนรับสาย ประโยคแรกหลานบอกว่า “อาตายแล้ว” ทุกคนกำลังหาตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากลับไปทันการ เดินทางไปงานศพหน้าที่ต่างจังหวัดพร้อมกับญาติ ๆ ที่กำลังรออยู่พอดี

ทวดของข้าพเจ้านั้นตายไปเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๔ นับถึงตอนนี้ก็รวมเวลา ๒๐ ปีพอดี ตอนตายทวดอายุเกือบร้อยปี ข้าพเจ้ายังจำลักษณะของทวดได้ติดตา ทวดแก่มากจนเดินหลังงอ ใบหูยายห้อยเกือบถึงบ่า ตาเล็ก ๆ ฝ้าฟาง มองไม่ค่อยเห็น แต่ความจำดีมาก จำเสียงลูกหลานได้ทุกคน มักใส่เสื้อแขนกระบอกสีขาว นุ่งโจงกระเบนและถือไม้เท้าเป็นประจำ ทวดเป็นคนใจบุญสุนทาน มีเมตตากรุณาต่อทุก ๆ คน ตอนข้าพเจ้าเล็ก ๆ ทวดก็เคยเลี้ยงดูข้าพเจ้า ทวดไม่กินเนื้อสัตว์ทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็ด ไก่ หมู วัว ควาย กินแต่ไข่กับปลาน้ำเค็ม ข้าพเจ้าเคยถามเหตุผลว่า ทำไมทวดจึงกินแต่ปลาน้ำเค็ม ทวดตอบว่า “ปลาน้ำเค็มมันอยู่ในทะเลกว้างใหญ่ มันถึงที่ตาย มันจึงมาให้คนจับ” และปลาน้ำเค็มเมื่อมาถึงตลาดก็จะเป็ดปลาที่ตายแล้ว ทวดจึงกิน นอกจากนั้นทวดยังถือศีล และสวดมนต์เป็นประจำ ข้าพเจ้ามักเห็นทวดสวดมนต์อยู่ในห้องพระครึ่งละนาน ๆ ในชีวิตของทวดทำแต่บุญ สร้างแต่กุศล ไม่เคยทำบาปเลย ข้าพเจ้าจึงเชื่อคำพูดของแม่ใหญ่ที่บอกว่า “ทวดเป็นเทพ”

ตามธรรมเนียมแล้ว เวลาข้าพเจ้าทำบุญก็จะอุทิศส่วนกุศลให้ทวดเกือบทุกครั้ง และหลังจากทำสมาธิแล้ว ก็อุทิศส่วนกุศลให้พ่อแม่ ญาติพี่น้อง เทวดา และสรรพสัตว์ทั้งหลาย ทวดคงจะได้รับผลกุศลนั้นและคงคอยช่วยคุ้มครองดูแลรักษาลูกหลาน เมื่อลูกหลานมีเรื่องเดือดร้อนก็ช่วยเหลือ ดังเช่นที่ข้าพเจ้าเกิดนิมิตเห็นทวดเพื่อบอกให้ข้าพเจ้ารู้ว่าหน้าตายแล้ว และแม่ของข้าพเจ้าก็ไม่สบายจริง ๆ ตามที่ข้าพเจ้านิมิตเห็นเหมือนกัน

ส่วนหน้าของข้าพเจ้านั้นชอบต็มเหล้า ต็มจนติด ต้องต็มทุกวัน ยามหน้าไม่เมา หน้าเป็นคนดีมาก ขยันขันแข็ง ใจดี รักลูกหลาน ไม่ค่อยพูด แต่ยามที่หน้าเมา หล้าจะเปลี่ยนนิสัยของหน้าให้กลายเป็นคนปากร้าย ด่าเก่ง ขี้โมโห เจอใครก็ด่าโขมงโง่งเงงไปหมด แต่ทุกคนก็ไม่มีใครถือสา เห็นว่าเป็นคนเมา เมาแล้วหน้าไม่กลัวใคร มีคนที่หน้ากลัวอยู่คนเดียวคือแม่ของ

ข้าพเจ้า แม่เป็นพี่สาวคนโต ต้องเลี้ยงน้อง ๒ คน แต่ลำพัง เพราะตากับยายตายตั้งแต่แม่ยังเล็ก น้ำจึงทิ้งรักทิ้งกลัวแม่

น้ำดื่มเหล้าติดต่อกันหลายปีตั้งแต่หนุ่มจนแก่ เมื่ออายุมากขึ้นโรคภัยก็กำเริบและไม่ยอมรักษาตัว แม่ลูกหลานจะขอร้องอ่อนวอน จนกระทั่งมีอาการมากขึ้นจึงยอมรักษา กล่าวคือ เริ่มทานอาหารไม่ได้ ทานอะไรเข้าไปก็อาเจียนหมด ร่างการซูบผอมเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก และในที่สุดก็ยอมเข้ามารักษาตัวที่กรุงเทพฯ แต่มะเร็งร้ายได้เกาะกินน้ำจนสุดความสามารถของหมอที่จะเยียวยารักษาได้ น้ำต้องทนทุกข์ทรมานอย่างน่าสงสารที่สุด ปากบอกว่าอยากจะทานโน่นทานนี่ แต่เมื่ออาหารตกถึงท้องก็อาเจียนออกหมด ระยะเวลา ๑-๒ ปี แม้แต่น้ำก็ดื่มไม่ได้ อาเจียนทั้งวันทั้งคืน ไม่ได้หลับได้นอน ร่างกายผ่ายผอมดำเกรียมจนผิวหนังแตกเป็นขุย ๆ เพราะความร้อนที่มันแผดเผาอยู่ภายในร่างกายของน้ำ และท้ายที่สุดน้ำก็ได้จบชีวิตลงอย่างสงบท่ามกลางญาติพี่น้องลูกหลาน ก่อนตายน้ำได้ขอโหรากรรมคนทีน้ำเคยตำว่าเขาไว้ และสั่งเสียลูกหลานว่างานศพของน้ำ ห้ามไม่ให้กินเหล้าและเล่นการพนัน เพราะเป็นสิ่งไม่ดี น้ำรู้สึกตัวก็ต่อเมื่อสายไปแล้ว ถ้าหากน้ำไม่ดื่มเหล้า น้ำคงจะอยู่เป็นที่พึ่งของลูกหลานได้อีกนาน คงไม่ด่วนจบชีวิตไปเร็วเช่นนี้ เหมือนดังคำพูดของทวดที่พูดว่าน้ำทำตัวน้ำเอง

การปฏิบัติกรรมฐานครั้งแรกของข้าพเจ้า ได้เกิดเหตุการณ์ที่แปลกอย่างไม่น่าเชื่อ ดังที่ข้าพเจ้าได้เล่ามานี้ และในการปฏิบัติครั้งนี้ข้าพเจ้ายังหายจากโรคประจำตัวคือโรคปวดเข่า เป็นมาหลายปีซึ่งเกิดจากกรรมเก่าตอนเล็ก ๆ ตามแม่ไปนา ไม่มีอะไรเล่นก็จับปูนา มาหักขา แล้ววางบนข้อมือทำนาฬิกาเล่น พอเบื่อก็โยนทิ้งไปจับตัวใหม่มาหักขาอีก เมื่อข้าพเจ้านั่งสมาธิ จึงรู้สึกปวดเหมือนหัวเข่าจะแตกหลุดออกไป ข้าพเจ้าได้ใช้กรรมและขอโหรากรรมแล้วจึงได้หายจากโรค นอกจากนี้เมื่อข้าพเจ้ากลับบ้านไม่นาน ก็มีคนเอาเงินมาใช้หนี้ ยืมไปเกือบสิบปี ไม่คิดว่าจะได้คืน เขาก็เอามาคืน

ปัจจุบันข้าพเจ้ายังคงไปปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานที่วัดอัมพวันเมื่อมีโอกาสมิเวลา ข้าพเจ้าได้พบกับความสุขที่แท้จริง ชีวิตของข้าพเจ้าดีขึ้นเรื่อย ๆ มีโชคมีลาภ มีคนช่วยเหลือเกื้อกูลตลอดมา ทั้งทำให้ข้าพเจ้ามีจิตใจเข้มแข็งที่จะอดทน ต่อสู้และแก้ปัญหาหรืออุปสรรคต่าง ๆ ในชีวิตให้สำเร็จลุล่วงไปโดยการใช้สติเป็นที่ตั้ง สิ่งดีงามทั้งหมดนี้เป็นอันสงส์จากการเจริญวิปัสสนากรรมฐานอย่างแท้จริง